

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/221/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1209208211
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1209208211.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: G. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., K. XX, zastúpený JUDr. Mgr. Mariánom Kropajom, PhD., advokátom Mudroňova 7356/51, Piešťany, proti žalovanému: Národná diaľničná spoločnosť, a.s., Dúbravská cesta 14, Bratislava, IČO: 35 919 001, o náhradu mzdy, na odvolania žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 29. apríla 2019 č. k. 18C 118/2009-384 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v napadnutej časti o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 26.752,73 eur do troch dní od jeho právoplatnosti titulom náhrady mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného, vo zvyšku žalobu žalobcu na náhradu mzdy zamietol a žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Uviedol, že žalobou zo dňa 04.06.2009 sa žalobca domáhal určenia, že jeho skončenie pracovného pomeru u žalovaného je neplatné a jeho pracovný pomer trvá naďalej. Ďalej žiadal uložiť povinnosť žalovanému súvisiacu s náhradou mzdy od 03.02.2009 až do opätovného umožnenia pokračovania v práci v tom zmysle, že žalovaný náhradu vyplatí do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca žiadal tiež priznať náhradu trov konania. Pripomenul, že v priebehu konania žalobca dvakrát upravil petit žaloby v časti mzdového nároku pred vydaním medzitymneho rozsudku zo dňa 04.05.2011, ktorý sa týkal určenia, že skončenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer naďalej trvá. Prvú úpravu petitu súd prvej inštancie pripustil na pojednávaní dňa 02.02.2010 za účasti oboch sporových strán. Druhú zmenu petitu súd prvej inštancie v zmysle § 95 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného do 30.06.2016 (ďalej len „OSP“) pripustil na pojednávaní konanom dňa 04.05.2011 za účasti oboch strán sporu. Po pripustení zmeny žalobca žiadal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu náhradu mzdy vo výške 2.895,37 eur za obdobie od 01.04.2009 do 17.11.2009 a ďalej mesačne 392,82 eur od mesiaca november 2009 do právoplatného skončenia konania.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že dňa 11.10.2004 žalobca uzatvoril so Slovenskou správou ciest Pracovnú zmluvu č. SSC: XXXX/XXXX/XXXX na dobu určitú počas zastupovania dlhodobej práceneschopnosti p. Š. na druh práce - H. Š. G.. Od decembra 2004 sa žalobca, na základe prechodu práv a povinností stal zamestnancom SSC - diaľnice, súčasne so vznikom štátnej a.s. - Národná diaľničná spoločnosť (ďalej NDS a.s.), čím mal súd prvej inštancie preukázanú pasívnu legitimáciu žalovaného v spore.

5. Skutkovo ustálil, že v zmysle Dodatku č. 1 k pracovnej zmluve zo dňa 17.05.2005 sa pracovný pomer žalobcu zmenil na dobu neurčitú. Všeobecne sa oboznámil aj s pracovnou náplňou označenou ako opis pracovných činností, pričom konštatoval, že v otázke obsahu pracovnej náplne žalobcu neboli medzi stranami konania rozpory. Tiež zistil, že dňa 28.01.2009 dal žalovaný žalobcovi výpoveď podľa § 63 ods. 1, písm. c) Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) z dôvodu, že na základe Posudku o zdravotnej spôsobilosti na výkon práce, ktorý vypracovala spoločnosť NOVAPHARM, s.r.o. žalobca dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať dovtedajšiu prácu u žalovaného. Žalovaný vo výpovedi ďalej uviedol, že podľa Plánu pracovných miest na rok 2009, neevidoval žiadne voľné pracovné miesto, ktoré by žalobcovi mohli, vzhľadom na jeho zdravotný stav, ponúknuť. Mal za preukázané, že žalobca výpoveď dňa 30.01.2009 odmietol prevziať, čo mal za nesporné, keď v takom prípade výpoveď posúdil výpoveď za riadne doručenú. Z listu žalobcu žalovanému zo dňa 27.3.2009 súd prvej inštancie zistil, že zamestnanec s výpoveďou nesúhlasil (tento názor prezentoval už aj skôr) a trval na ďalšom zamestnaní. Zamestnávateľ list prevzal 30.03.2009 (tento dátum má význam z hľadiska výpočtu náhrady mzdy). Z listu odborovej organizácie pri NDS a.s., zo dňa 27.01.2009 zistil, že odborová organizácia oznámila žalovanému, že výpoveď danú žalobcovi prerokovala 27.01.2009. Vychádzajúc z dokladu o skončení pracovného pomeru dôvodom výpovede bola dlhodobá strata spôsobilosti na strane zamestnanca vykonávať prácu v NDS, a.s.

Zo zmluvy č. XXX/XXXX/PZS o poskytovaní pracovnej zdravotnej služby zo dňa 11.02.2008 mal súd prvej inštancie za preukázané, že bola uzatvorená medzi NDS, a.s. (žalovaným) a obchodnou spoločnosťou NOVAPHARM, s.r.o. a na základe vzniknutého právneho vzťahu bola uvedená spoločnosť legitimovaná na vypracovanie (po preventívnom pracovno-lekárskom vyšetrení) posudku o zdravotnej spôsobilosti G. I. na výkon práce. Z prepúšťacej správy (Klinika pracovného lekárstva a toxikológie LFUK aFNsP Bratislava) zistil, že žalobca bol hospitalizovaný od XX.XX. do XX.XX.XXXX za účelom posúdenia eventuálnej choroby z povolania susp. choroby z vibrácií. Po vyšetreniach klinika vyslovila odporúčanie, že pacient nie je spôsobilý na prácu s vibračnými nástrojmi, v chlade, po otrasoch. V prostredí hluku môže pracovať len za dodržania ochrany bezpečnosti pri práci a používania OOPP. Z preventívno pracovnolekárskeho vyšetrenia zo dňa 25.11.2008 (N.. G.. W. L., V.. - NOVAPHARM, s.r.o.) zistil, že pacient uvádzal, že od jari do jesene pracuje s kosačkou v priemere 2/3 denného pracovného času. Z posudku o zdravotnej spôsobilosti na výkon práce vydaného spoločnosťou NOVAPHARM, s.r.o., dňa 25.11.2008 mal za zrejmé, že zamestnanec (p. I.) je spôsobilý vykonávať pracovnú činnosť popísanú v bode C) posudku (pracovné zaradenie - Š.O., kategória práce X) pri splnení týchto podmienok a to, že nebude pri práci vystavený vplyvu vibrácií, nadmernému chladu a dlhodobej, nadmernej a jednostrannej záťaži horných končatín pri dôslednej ochrane proti nadmernému hluku, keď totožný záver prijala Klinika pracovného lekárstva a toxikológie LFUK a FNsP Bratislava v prepúšťacej správe. Proti posudku o zdravotnej spôsobilosti na výkon práce bolo možné podať odvolanie do 15 dní od jeho vydania, eventuálne do 7 dní od jeho doručenia, s tým, že podľa vedomostí súdu prvej inštancie odvolanie nebolo podané a posudok sa tak svojim obsahom stal záväzným pre všetky zúčastnené strany a nebolo možné ho ďalej upravovať. Po doručení posudku žalovanému, tento zaslal zhotoviteľovi posudku list zo dňa 12.12.2008, v ktorom po odcitovaní známych faktov uvádza, že dospeli k jednoznačnému záveru, že NDS a.s. nemá pracovnú pozíciu, na ktorú by mohol byť p. I. preradený a nebol pri tom vystavený žiadnemu z ohrozujúcich faktorov. Dôvodom napísania tohto listu bola žiadosť o spracovanie písomného stanoviska, či je ich deklarováný záver správny a či môžu podľa § 63 ods. 1, písm. c) ZP so zamestnancom rozviazať pracovný pomer z titulu jeho zdravotného stavu, keďže podľa lekárskeho posudku spoločnosti NOVAPHARM, s.r.o. zamestnanec dlhodobo stratil spôsobilosť na vykonávanie doterajšej práce. K uvedenému listinnému dôkazu súd prvej inštancie konštatoval, že žiadosť o spracovanie písomného stanoviska tak, ako je vyššie uvedené, nie je v súlade s čl. II. bod 1 Zmluvy o poskytovaní pracovnej zdravotnej služby a v posudku sa záver vyslovený žalovaným v liste zo dňa 12.12.2008 a to: dlhodobá strata spôsobilosti na vykonávanie doterajšej práce, vôbec neuvádza, naopak uvádza sa, že zamestnanec je spôsobilý vykonávať prácu ako Š.A. v kategórii práce - X po splnení vymenovaných podmienok zo strany zamestnávateľa. Uviedol, že obchodná spoločnosť NOVAPHARM, s. r. o. dňa 12.01.2009 vypracovala písomné stanovisko k posudku o spôsobilosti vykonávať prácu pre žalovaného tzv. na jeho objednávku. V stanovisku sa uvádza, že na základe posúdenia zdravotného stavu p. I. dňa 25.11.2008 a nimi vypracovaného auditu práce a pracovného prostredia - Analýzy aktuálneho stavu rizika pôsobenia negatívnych faktorov práce a pracovného prostredia na zdravie zamestnancov v NDS SSÚD 2, p. I. dlhodobo stratil zdravotnú spôsobilosť na vykonávanie nasledovných pracovných činností vykonávaných u žalovaného v kategórii robotníci: (Y., Y.-Š., H. Š., H. Š.M. G., F. Š.). Na základe súčasného zdravotného stavu môže p. I. vykonávať prácu automechanika alebo skladového

robotníka. Toto stanovisko súd prvej inštancie vyhodnotil nasledovne: bolo napísané na objednávku žalovaného, nebolo v súlade s čl. II, bod 1 Zmluvy o poskytovaní pracovnej zdravotnej služby a úplne v rozpore s obsahom Posudku o zdravotnej spôsobilosti na výkon práce z 25.11.2008, kde sa žiadna dlhodobá strata zdravotnej spôsobilosti na výkon určitej práce nekonštatuje. Upozornil, že spomínaný posudok má charakter rozhodnutia, ktoré je možné po podaní odvolania preskúmať. Stanovisko firmy NOVAPHARM, s. r. o. z 12.01.2009 preto vyhodnotil ako účelové, neprofesionálne a pre súd prvej inštancie z vyššie uvedených dôvodov jednoznačne právne irelevantné. Dal do pozornosti, že práve toto stanovisko „vyžiadané“ žalovaným od svojho zmluvného partnera spustilo celý mechanizmus okolo skončenia pracovného pomeru so žalobcom (výpoveď je zo dňa 28.01.2009). Konštatoval, že posudok zo dňa 25.11.2008 nebol napadnutý odvolaním, bol svojim obsahom záväzný, nebolo možné ho meniť, ale podľa neho postupovať. Označil za až neuveriteľné, že napriek uvedenému, firma NOVAPHARM, s. r. o. dňa 10.3.2009 vydala v tejto veci ďalší posudok o zdravotnej spôsobilosti na výkon práce, ktorý v texte nebol označený ako oprava pôvodného posudku z 25.11.2008, aj keď ho tak zhotoviteľ posudku v liste z 20.04.2009 označuje. Text „posudok“ z 10.03.2009 vyhodnotil ako úplne totožný s posudkom z 25.11.2008 až na jednu výnimku v časti C: kategória práce - X (teda nie X, ako je uvedené pôvodne). Tento „posudok“ z 10.03.2009 súd prvej inštancie vyhodnotil pre rozhodovanie ako právne nezáväzný.

6. Súd prvej inštancie sa oboznámil s dvomi materiálmi, resp. listinnými dôkazmi: Analýzou aktuálneho stavu rizika pôsobenia negatívnych faktorov práce a pracovného prostredia na zdravie zamestnancov (materiál spomínaný v liste žalovaného pre zhotoviteľa posudku zo dňa 12.12.2008, pôsobiaci ako návod pre spracovanie následného stanoviska od NOVAPHARM, s. r. o. zo dňa 12.01.2009), kde na str. 46 v tabuľke kategorizácie prác z hľadiska zdravotných rizík pri profesii - H. Š. G. uvádza práce v neštandardnom pracovnom prostredí, t. j. bez denného osvetlenia, vo výškach aj pod zemou, ďalej riziko ohrozenia života a zdravia vlastného alebo iných osôb, zmenová, nočná alebo nadčasová práca, pri hluku sú uvedené vibrácie a ďalej aj záťaž teplom a chladom. Druhým materiálom je Plán pracovných miest (systemizácia) pre rok 2009. Z tohto súd prvej inštancie zistil, že na SSÚD 2 Bratislava, kde pracoval žalobca, bolo pre r. 2009 8 voľných pracovných miest, vrátane jedného voľného pracovného miesta K., ktoré mu ponúknuté nebolo. Konštatoval, že zhotoviteľ v Posudku o zdravotnej spôsobilosti na výkon práce v stanovisku zo dňa 12.01.2009, ktoré bolo pre žalovaného smerodajné, uvádza, že vzhľadom na zdravotný stav p. I. môže vykonávať funkciu K. alebo E. A.. V tejto súvislosti (voľné miesto K.) pripomenul, že žalovaný sa vyjadril, že od r. 2009 bolo pracovné miesto obsadené, pričom nešpecifikoval odkedy, keď podľa tabuliek v Pláne pracovných miest bolo miesto neobsadené s tým, že túto systemizáciu na r. 2009 schválilo Predstavenstvo NDS a. s. dňa 03.02.2009 (teda po výpovedi) svojim rozhodnutím č. 5/2009. Mal za to, že pripomienka žalovaného v súvislosti s voľným miestom automechanika a zaradením zamestnancov s touto profesiou do zimnej služby (nadmerný chlad, vibrácie), čo znemožnilo, aby miesto bolo žalobcovi ponúknuté, neobstojí, vzhľadom na vyššie uvedený obsah stanoviska zo dňa 12.01.2009 firmy NOVAPHARM, s. r. o. k Posudku o zdravotnej spôsobilosti na výkon práce.

7. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní rozhodol dňa 04.05.2011 medzitimným rozsudkom a určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného je neplatné a pracovný pomer naďalej trvá. V dôsledku žalovaným podaného odvolania Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 14.11.2013, č. 9Co/36/2012-219, napadnutý medzitimný rozsudok potvrdil, keď ho považoval za vecne správny (§219 ods. 1,2 OSP). Medzitimný rozsudok č.k. 18C/118/2009-193 zo dňa 04.05.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 9Co/36/2012 zo dňa 14.11.2013, nadobudol právoplatnosť 14.01.2014. Dňa 05.02.2014 žalovaný osobne podal na súd prvej inštancie dovolanie proti vyššie uvedenému medzitimnému rozhodnutiu. O dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 13.04.2016 tak, že dovolanie odmietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 06.05.2016. Súd prvej inštancie tak označil medzitimný rozsudok za právoplatný a konanie, ktoré sa týkalo neplatnosti skončenia pracovného pomeru za skončené. Predmetom sporu tak ostala náhrada mzdy. Uviedol, že žalovaný vo svojom podaní zo dňa 21.10.2016 označil priemerný mesačný zárobok sumou 759,24 eur, keď mal za to, že žalobca takto uvedený priemerný mesačný zárobok nerozporoval a uznával jeho výpočet za správny v rozhodujúcom období od 01.01.2009 do 30.03.2009.

8. Žalobca v podaní, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie 08.11.2016, opätovne zmenil petit žaloby s tým, že žiadal priznať titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru sumu

64.951,49 eur za obdobie od 01.04.2009 do 17.05.2016. Súd prvej inštancie takto navrhovanú zmenu petitu žaloby pripustil na pojednávaní konanom dňa 24.09.2018.

9. Žalovaný so žalobou v časti o náhradu mzdy nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť. Mal za to, že došlo k zániku práva žalobcu z dôvodu preklúzie, prípadne žiadal nepriznať žalobcovi náhradu mzdy za dobu presahujúcu 12 mesiacov, s poukazom na to, že žalobca je zamestnaný a od začiatku roku 2011 dosahuje vyšší priemerný zárobok, ako dosahoval u žalovaného. Žalovaný tiež vzniesol námietku premlčania.

10. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol do 17.11.2009 evidovaný na úrade práce a od 18.11.2009 sa zamestnal. Podľa potvrdenia spoločnosti AVE SK odpadové hospodárstvo, s.r.o. zo dňa 03.04.2017 mal žalobca primeraný hrubý mesačný príjem v r. 2009 v sume 371,89 eur, v r. 2010 v sume 686,80 eur, v r. 2011 v sume 848,70 eur, v r. 2012 v sume 857,11 eur, v r. 2013 v sume 884,46 eur, v r. 2014 v sume 828,20 eur, v r. 2015 v sume 965,90 eur a v r. 2016 v sume 1.091,46 eur. Mal za preukázané, že listom zo dňa 17.05.2016, doručeným žalobcovi dňa 23.05.2016, žalovaný vyzval žalobcu k bezodkladnému nástupu do práce v najbližší pracovný deň po doručení tejto výzvy. Listom zo dňa 25.05.2016 oznámil žalobca žalovanému, že nemôže z objektívnych dôvodov nastúpiť do pôvodnej práce, pretože má uzatvorenú platnú pracovnú zmluvu s iným zamestnávateľom.

11. Vyššie ustálený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 1 ods. 4 ZP, § 36 ods. 1 ZP, § 77 ZP, § 79 ods. 1, 2 ZP, § 134 ods. 1, 2 a 4 ZP, § 142 ods. 3 ZP, § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 101 OZ a dospel k záveru, že žaloba je v časti o náhradu mzdy čiastočne dôvodná.

12. Zhrnul, že po právoplatnosti medzitémneho rozsudku, ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá, zostala predmetom konania náhrada mzdy. Pokiaľ žalovaný namietal preklúziu uplatneného nároku, k tomuto uviedol, že k zániku práva preto, že sa v stanovenej lehote neuplatnilo, dochádza len v prípadoch uvedených v § 36 ods. 1 ZP. Patrí medzi ne aj neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 ZP, o ktorej však už v danom prípade bolo rozhodnuté právoplatným medzitémnym rozsudkom. Právne posúdil, že právo domáhať sa náhrady mzdy preklúzií nepodlieha.

13. Pripomenul, že pred vydaním medzitémneho rozsudku žalobca dvakrát zmenil petit žaloby v časti o náhradu mzdy. Na základe druhej zmeny petitu (ktorú pripustil na pojednávaní dňa 04.05.2011) sa žalobca domáhal za obdobie od 01.04.2009 do 17.11.2009 náhrady mzdy v sume 2.985,375 eur a ďalej mesačne sumy 392,82 eur od mesiaca november 2009 do právoplatného skončenia tohto konania. Žalobca opätovne zmenil petit žaloby podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 08.11.2016, ktorým si uplatnil náhradu mzdy za obdobie od 01.04.2009 do 17.05.2016 v celkovej sume 64.951,49 eur, pričom vychádzal z mesačnej náhrady mzdy vo výške 759,24 eur (teda vyššej, ako v predchádzajúcej úprave petitu). Žalovaný vzniesol námietku premlčania. Keďže ZP nemá vlastné ustanovenia o premlčaní, v súlade s § 1 ods. 4 ZP aplikoval ustanovenia OZ o premlčaní, s tým, že v zmysle týchto ustanovení je premlčacia doba trojročná. Predmetom konania bola náhrada mzdy za obdobie od 01.04.2009 do 17.05.2016. Pokiaľ si teda žalobca podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 08.11.2016 začal uplatňovať vyššiu náhradu mzdy, ako na základe druhej zmeny petitu (ktorú pripustil na pojednávaní dňa 04.05.2011), prihliadol na námietku premlčania a pokiaľ ide o náhradu mzdy za obdobie pred 08.11.2013, túto posúdil nad pôvodne uplatňovanú sumu za premlčanú.

14. Aj keď by mal žalobca za obdobie od 01.04.2009 do 17.11.2009 nárok na náhradu mzdy vo výške 759,24 eur mesačne (čo by spolu predstavovalo 5.748,53 eur), priznal mu iba pôvodne (v rámci druhej zmeny petitu) uplatňovanú sumu 2.985,38 eur, nakoľko dospel k záveru, že vyššia náhrada mzdy za toto obdobie bola v čase uplatnenia (08.11.2016) už premlčaná. Zaujal názor, že za obdobie od 18.11.2009 do 31.3.2010 patrí žalobcovi náhrada mzdy v sume 1.739,63 eur, z toho za obdobie od decembra 2009 do marca 2010 suma 1.571,28 eur (4 mesiace x 392,82 eur) a za mesiac november 2009 (od 18.11.2009) suma 168,35 eur (392,82 eur : 21 pracovných dní pripadajúcich na november 2009 x 9 pracovných dní / za obdobie od 18.11.2009 do 30.11.2009/). Za toto obdobie opäť vychádzal z mesačnej náhrady mzdy vo výške 392,82 eur, tak ako si to žalobca uplatňoval pôvodne (v rámci druhej zmeny petitu), nakoľko vyššiu náhradu mzdy za toto obdobie posúdil v čase uplatnenia (08.11.2016) ako premlčanú.

15. Žalovaný žiadal v súlade s § 79 ods. 2 ZP, aby súd žalobcovi náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov nepriznal, a to s poukazom na to, že žalobca je zamestnaný, pričom od začiatku roku 2011 dosahuje vyšší priemerný zárobok ako dosahoval u žalovaného. Za obdobie 12 mesiacov (od 01.04.2009 do 30.03.2010) preto súd prvej inštancie žalobcovi priznal plnú náhradu mzdy (v pôvodne uplatnenej výške). Z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca sa od 18.11.2009 zamestnal u nového zamestnávateľa (teraz AVE SK odpadové hospodárstvo s.r.o.), pričom jeho priemerný hrubý mesačný zárobok bol v roku 2009 v sume 371,89 eur, v roku 2010 v sume 686,80 eur a v roku 2011 v sume 848,70 eur a v ďalších rokoch ešte vyšší. Z uvedeného vyvodil, že žalobca mal u nového zamestnávateľa od roku 2011 podstatne vyšší zárobok, ako mal u žalovaného. Súd prvej inštancie preto vzhľadom na námietku žalovaného v súlade s § 79 ods. 2 ZP znížil náhradu mzdy priznanú žalobcovi za obdobie presahujúce 12 mesiacov. Za obdobie od 01.04.2010 do 31.12.2010 priznal žalobcovi zníženú náhradu mzdy vo výške rozdielu medzi priemerným mesačným zárobkom dosahovaným u žalovaného (759,24 eur) a priemerným mesačným zárobkom dosahovaným u nového zamestnávateľa (686,80 eur), čo predstavuje 72,44 eur mesačne a za obdobie od 01.04.2010 do 31.12.2010 sumu 651,96 eur (9 mesiacov x 72,44 eur). Za obdobie od januára 2011 (až do 13.01.2014) súd prvej inštancie žalobcovi náhradu mzdy už vôbec nepriznal, nakoľko v tomto období bol zamestnaný, pričom dosahoval podstatne vyšší zárobok, ako mal u žalovaného.

16. Konštatoval, že medzitimný rozsudok, ktorým súd prvej inštancie určil, že skončenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá, nadobudol právoplatnosť dňa 14.01.2014. Vyjadril názor, že najneskôr počínajúc týmto dňom mal žalovaný začať opätovne žalobcovi pridelať prácu, majúc za to, že žalobca nebol povinný domáhať sa pridelenia práce, keď tak urobil už listom zo dňa 27.03.2009, ktorý bol žalovanému doručený dňa 30.03.2009. Uviedol, že žalovaný mal teda žalobcu vyzvať na nástup do práce, čo však urobil až listom zo dňa 17.05.2016 (do ktorého dátumu si žalobca v konaní uplatňoval náhradu mzdy). Právne posúdil, že v období od 14.01.2014 do 17.05.2016 sa tak jednalo o iné prekážky v práci na strane zamestnávateľa, preto dospel k záveru, že za toto obdobie patrí žalobcovi náhrada mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP účinného ku dňu 14.01.2014, a to v sume priemerného zárobku žalobcu bez akýchkoľvek obmedzení a bez ohľadu na to, či žalobca v uvedenom období pracoval alebo bez ohľadu na iné okolnosti, nakoľko na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP sa nevzťahuje ust. § 79 ods. 2 ZP. Keďže výšku priemerného mesačného zárobku žalobcu označil za medzi stranami nespornú (759,24 eur), celková suma náhrady mzdy, ktorú žalobcovi priznal za obdobie od 14.01.2014 do 17.05.2016 z titulu prekážok v práci na strane zamestnávateľa, tak vypočítal na sumu 21.375,76 eur, z tohto za obdobie od februára 2014 do apríla 2016 sumu 20.499,48 eur (27 mesiacov x 759,24 eur), za mesiac január 2014 (od 14.01.2014) sumu 462,15 eur (759,24 eur : 23 pracovných dní pripadajúcich na január 2014 x 14 pracovných dní /za obdobie od 14.1.2014 do 31.1.2014/) a za mesiac máj 2016 (do 17.5.2016) sumu 414,13 eur (759,24 eur : 22 pracovných dní pripadajúcich na máj 2016 x 12 pracovných dní /za obdobie od 01.05.2016 do 17.05.2016/).

17. Celkovo súd prvej inštancie žalobcovi priznal z titulu náhrady mzdy sumu 26.752,73 eur (2.985,38 eur + 1.739,63 eur + 651,96 eur + 21.375,76 eur) a vo zvyšku žalobu v časti o náhradu mzdy ako nedôvodnú zamietol.

18. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal vzhľadom a skutočnosť, že obe sporové strany mali v konaní čiastočný úspech aj neúspech.

19. Proti uvedenému rozsudku v rozsahu jeho tretieho výroku o náhrade trov konania podal riade a včas prostredníctvom svojho právneho zástupu odvolanie žalobca a žiadal ho v tejto časti zmeniť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, prípadne pokiaľ ide o časť uplatneného nároku priznať plný nárok na náhradu trov konania z prisúdenej sumy, resp. sporné rozhodnutie vo vzťahu k tomuto výroku zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na opätovné rozhodnutie. Mal za to, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, konanie má podľa neho inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav podľa neho neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa neho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na svoje predchádzajúce písomné vyjadrenia a ústne prednesy a pripomenul, že súd prvej

inštancie vydal dňa 4.5.2011 medzitýmny rozsudok, sp. zn. 18C/118/2009-193, v ktorom určil neplatnosť skončenia jeho pracovného pomeru u žalovaného a určil, že jeho pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá. Na základe odvolania žalovaného rozhodol ďalej vo veci Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 14.11.2013 v spojení s opravným uznesením zo dňa 31.01.2014, sp. zn. 9Co/36/2012, tak, že potvrdil rozhodnutie prvoinštančného súdu. Na základe podania dovolania žalovaného vec posudzoval aj Najvyšší súd SR, ktorý uznesením, sp. zn. 5Cdo 183/2014 zo dňa 13.4.2016 dovolanie odmietol. Mal za to, že súdy tak odstránili medzi stranami sporu stav neistoty ohľadne trvania pracovného pomeru a rozhodli, že sa majú riadiť platnou pracovnou zmluvou ako aj príslušnými pracovno-právnymi predpismi. Podľa aktuálneho rozsudku o trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal, keďže obe sporové strany mali v konaní čiastočný úspech aj neúspech. S týmto nesúhlasil a vyjadril názor, že mal plný úspech vo veci konania a rozhodovania pri určovaní neplatnosti skončenia pracovného pomeru, keďže súdy rozhodli podľa jeho žalobného návrhu a určili neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Vo vzťahu k priznaniu konkrétnej výšky mzdového nároku mal podľa neho súd prvej inštancie moderačné právo a mohol na základe uvádzaných argumentov rozhodnúť podľa vlastného uváženia o výške konkrétnej náhrady. Vyjadril presvedčenie o tom, že hoci žiadal priznanie mzdového nároku vo vyššej miere ako v rozsudku na základe úvahy priznal súd prvej inštancie, tak to nie je možné posudzovať ako čiastočný neúspech a nepriznať mu náhradu trov konania v celom konaní. Doplnil, že samotný žalovaný nijako nerozporoval jeho právo na náhradu trov konania. Dokonca žiadal, aby žalobca vypočítal výšku náhrady trov právneho zastúpenia a tento výpočet tvoril podklad aj pri rokovaní o možnosti uzavretia súdneho zmiernu. Uviedol, že počas celého priebehu konania bol pripravený rokovať o mimosúdnom vyriešení sporu, prípadne chcel uzavrieť spravodlivý súdny zmier a bol to práve žalovaný, ktorého postupom sa súdne konania „natiahlo“ na desať rokov, pričom nechcel uzavrieť dohodu s odôvodnením, že to nie je možné. Mal za to, že výška plnenia závisela od posúdenia (úvahy) súdu prvej inštancie (sudcovské právo), ktorý mohol priznať vyššiu aj nižšiu sumu, keď legislatíva umožňovala posúdenie veci konajúcim súdom. Vyjadril názor, že úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Zásada úspechu vo veci je aj tzv. zásadou zodpovednosti za výsledok sporu, charakteristická pre sporové konania a uplatní sa tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Mal za to, že zásadu úspechu treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od posúdenia súdu. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. V takýchto prípadoch považoval za vhodné riešenie, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy mal v tomto prípade za zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Podľa jeho názoru je nevyhnutné ho považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu. V danej veci mal úspech čo do základu uplatneného nároku, čo vyvodil z medzitýmneho rozsudku sp. zn. 18C/118/2009-193 zo dňa 4.5.2011, ktorým bolo rozhodnuté, že základ jeho žalobného nároku je daný, keď súd prvej inštancie rozhodol o neplatnosti skončenia jeho pracovného pomeru), a tento bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a rovnako rozhodnutím Najvyššieho súdu SR. Pokiaľ bol plne procesne úspešný čo do základu a výška plnenia vyplývajúcej z tohto jeho procesného úspechu závisela od úvahy súdu prvej inštancie, žiadal priznať právo na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy. Pri priznaní náhrady trov právneho zastúpenia v konaní o určenie, že pracovný pomer bol s ním skončený neplatne, a že jeho pracovný pomer u žalovaného trvá, bol plne úspešný, rovnako bol podľa jeho názoru plne úspešný i vo vzťahu k priznaniu konkrétnej výšky mzdového nároku, pretože táto závisela od úvahy súdu prvej inštancie. Mal za to, že žalovaný tak mal byť zaviazaný na náhradu trov konania. Vyjadril názor, že náhradu trov konania v časti o neplatnosť skončenia pracovného pomeru mu mal súd prvej inštancie priznať v plnom rozsahu, náhradu trov konania z náhrady mzdy titulom neplatne skončeného pracovného pomeru a prekážky v práci na strane zamestnávateľa mu mal súd prvej inštancie priznať z prisúdenej sumy 26.752,73 eur a náhradu trov konania v časti o určenie, že pracovný jeho pomer u žalovaného trval do 17.5.2016, mu mal priznať v plnom rozsahu.

20. Žalovaný v odvolacej replike na odvolanie žalobcu realizovanej písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 17.09.2019 vzhľadom na ním podané odvolanie v merite veci pokladal rozhodovanie o odvolaní žalobcu ohľadom výšky trov za predčasné. Navyše nesúhlasil s odvolaním podaným žalobcom ohľadom trov konania, majúť za to, že súd prvej inštancie postupoval pri určení

náhrady trov konania správne, keď podľa ustanovenia § 255 ods. 2 nepriznal náhradu trov konania ani jednej strane. Nesúhlasil s vyjadrením žalobcu, že mal v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a určenie, že pracovný pomer naďalej trvá plný úspech a taktiež bol plne úspešný i vo vzťahu k priznaniu mzdového nároku, keď medzitýmnym rozsudkom č. k. 18C/118/2009-193 zo dňa 04.05.2011, súd prvej inštancie určil, že pracovný pomer bol skončený neplatne a naďalej trvá a rozhodovanie o náhrade mzdy a aj o trovách konania zostalo predmetom rozhodovania súdu prvej inštancie v konečnom rozsudku. Uviedol, že plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. O plný úspech na strane žalobcu ide teda vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje s návrhom, ktorý žiada v petite žaloby ktorý bol uplatnený ako posledný, teda ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Žalobca žiadal priznať náhradu mzdy za neplatné skončenie pracovného pomeru vo výške 64.951,49 eur, pričom mu súd prvej inštancie priznal sumu iba vo výške 26.752,73 eur. Mal za to, že žalobca teda nemal v konaní plný úspech, ale len čiastočný. Nesúhlasil s názorom žalobcu, že pri určení výšky náhrady mzdy išlo o voľnú úvahu súdu a že žalobcu nemožno zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku. Vyjadril názor, že v sporoch o určení výšky náhrady mzdy z ustálenej judikatúry vyplýva postup, ktorým sa súdy pri priznaní výšky náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 pridŕžavajú. Podľa jeho názoru bola výška priznania mzdy predvídateľná, nakoľko žalobca dosahoval od roku 2011 u nového zamestnávateľa vyšší príjem, a to dokonca podľa jeho názoru za výhodnejších podmienok, preto nebol daný dôvod na priznanie náhrady mzdy nad toto obdobie. Neúspech žalobcu videl aj v časti premlčaného nároku, ktorý si uplatňoval. Prvýkrát zmenil žalobca petit žaloby pripustený na pojednávaní dňa 04.05.2011 tak, že sa domáhal za obdobie od 01.04.2009 do 17.11.2009 náhrady mzdy v sume 2.985,375 eur a ďalej mesačne sumy 392,82 eur od mesiaca november 2009 do právoplatného skončenia konania. V podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 08.11.2016 opätovne zmenil petit žaloby tak, že žiadal priznať titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru sumu 64.951,49 eur za obdobie od 01.04.2009 do 17.05.2016, pričom vychádzal z mesačnej náhrady mzdy vo výške 759,24 eur. Po vznesení námietky premlčania súd prvej inštancie na ňu správne prihliadol a náhradu mzdy za obdobie pred 08.11.2013 vo výške požadovanej v druhom zmenenom petite uznal ako premlčanú. Žalobca podľa jeho názoru mohol predísť nepriznaniu časti premlčaného nároku, v prípade ak by si ho neuplatňoval. Poukázal na súdnu prax v tomto smere. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal výrok preskúmaného rozsudku o trovách konania potvrdiť.

21. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal riadne a včas odvolanie žalovaný, keď podľa obsahu tohto odvolania možno zistiť, že odvolanie podal v rozsahu jeho vyhovujúcej časti a súvisiacej časti o náhrade trov konania. Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa neho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie podľa neho dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zopakoval, že skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. c) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „ZP“) doručil žalobcovi dňa 30.01.2009. Žalobca ako zamestnanec odmietol prevziať výpoveď za prítomnosti svedkov R. Y. L., vedúcej odboru ľudských zdrojov a G. R., riaditeľa SSÚD 2 Bratislava. Účinky doručenia podľa ust. § 38 ods. 4 ZP nastanú vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne. Podľa § 62 ods. 1 ZP v znení účinnom k 30.01.2009, ak je daná výpoveď, pracovný pomer sa končí uplynutím výpovednej doby. Výpovedná doba je rovnaká pre zamestnávateľa aj zamestnanca a je najmenej dva mesiace. Ak je daná výpoveď zamestnancovi, ktorý odpracoval u zamestnávateľa najmenej päť rokov, je výpovedná doba najmenej tri mesiace. Žalobca pracoval u neho na základe pracovnej zmluvy E. XXXX/XXXX/XXXX zo dňa 11.10.2004 uzatvorenej so zamestnávateľom - Slovenská správa ciest (ďalej len „SSC“). Oznámením o prechode práv a povinností v zmysle ust. § 27 až 29 ZP sa s účinnosťou od 01.12.2004 stal zamestnancom SSC diaľnice so všetkými právami a povinnosťami v zmysle platných právnych predpisov. Rozhodnutím ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií číslo 179/04 zo dňa 01.12.2004 o zmene zriaďovacej listiny rozpočtovej organizácie Slovenskej správy ciest číslo 1013/M-2004 z 10.05.2004 vydaného rozhodnutím ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií číslo 70 zo dňa 10.05.2004 sa stal žalobca dňom vzniku Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s., jej zamestnancom. Ku dňu doručenia výpovede žalobca odpracoval u žalovaného štyri roky a tri mesiace, a preto bola v tomto prípade výpovedná doba dvojmesačná. Podľa § 62 ods. 2 ZP v znení účinnom v rozhodnom období, výpovedná doba začína plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede a skončí sa uplynutím posledného dňa príslušného mesiaca, ak nie je ustanovené inak. V danom prípade začínala výpovedná doba plynúť dňa 01.02.2009 a skončila dňom 31.03.2009. Podľa

§ 77 ZP neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Podľa § 36 ZP, k zániku práva preto, že sa v ustanovenej lehote neuplatnilo, dochádza len v prípadoch, ktoré predmetné ustanovenie taxatívne vymedzuje a ako jeden z prípadov vymedzuje aj ust. § 77 ZP. Ak sa právo uplatnilo po uplynutí ustanovenej lehoty, súd prihliadne na zánik práva ex offa. Nakoľko výpovedná doba uplynula dňa 31.03.2009, počnúc týmto dňom začala plynúť aj dvojmesačná hmotnoprávna prekluzívna lehota. Návrh žalobcu, označený ako Žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhrada mzdy zo dňa 29.05.2009, bol súdu doručený dňa 04.06.2009, teda v dobe, keď lehota na uplatnenie nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru už uplynula. Poukázal na súdnu judikatúru ohľadom preklúzie práva na uplatnenie nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru. Uviedol, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny predpis, nesprávne ho interpretoval alebo, ak zo skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Mal za to, že rozhodnutiu súdu vo veci samej musí predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu, ku ktorému patrí aj vysporiadanie sa s povinnosťou súdu, ktorá mu prináleží z úradnej povinnosti. Vyjadril názor, že lehota na uplatnenie nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru uplynula dňa 31.05.2009. Nárok žalobcu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zanikol a jednostranný právny úkon výpovede sa stal platným zo zákona. Aj keď prvoinštančný a zároveň ani odvolací súd v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy neprihliadli v medzitémnom rozsudku č. k. 18C/117/2009 - 193 zo dňa 04.05.2011 a 9Co/36/2012 - 219 zo dňa 14.11.2013 na preklúziu práva, podľa právneho jeho názoru mal na ňu prihliadnúť súd prvej inštancie aj v tomto konaní. Bol toho názoru, že aj napriek právoplatnosti medzitémneho rozsudku odvolacieho súdu, neprišlo ku konzumácii celého konania, keď ku konzumácii konania príde až nadobudnutím právoplatnosti konečného rozhodnutia súdu o náhrade mzdy. Rozhodnutie, v ktorom súd neprihliadne na preklúziu práva ex offa, označil za rozporné s platným právnym poriadkom. Tým že prvostupňový súd v tomto konaní tiež neprihliadol na preklúziu práva, priznal tak podľa jeho názoru žalobcovi neexistujúci nárok, ktorý zanikol zo zákona podľa ustanovenia § 77 ZP v spojení s § 36 ZP. Vyjadril názor, že v prípade neexistencie práva neexistuje ani právny nárok. Dôvodil, že takýmto priznaním neexistujúceho nároku by v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom prvoinštančného súdu a napádaný rozsudok nadobudne právoplatnosť a následne vznikne povinnosť žalovaného plniť, žalobca sa na jeho úkor bezdôvodne obohatí. Mal za to, že pracovný pomer zanikol zo zákona, preto žalobcovi nepatrí ani náhrada mzdy z neplatného skončenia pomeru zamestnávateľom. Za podstatu súdnej ochrany v občianskom súdnom konaní označil zabezpečenie práva na spravodlivý proces. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku. Nevysporiadanie sa s právnou normou, ktorá sa má aplikovať na konkrétny prípad zakladá nedôvodnosť a arbitrárnosť rozhodnutia. Tvrdil, že k takémuto nevysporiadaniu sa s právnou normou v napádanom rozhodnutí prvoinštančného súdu došlo, pretože sa pri výklade a aplikácii odchýlil od znenia príslušného ustanovenia § 77 ZP v spojení s § 36 ZP. Uviedol, že samotné právo na spravodlivý proces predpokladá zákonom upravený proces ovládaný zákonnými zásadami a princípmi a považoval prihliadnutie súdu na preklúziu práva ako hmotným právom upravenú povinnosť súdu v rámci celého konania a neprihliadnutie na ňu za porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Tvrdil, že v rámci celého priebehu súdneho konania, v ktorom súdy rozhodovali najprv medzitémnym rozsudkom a aj napádaným rozsudkom, bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces v tom, že súdy ani v jednom rozsudku, ktorý sa týka tohto konania ako celku, teda konania o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy dostatočne neprihliadli a nevysporiadali sa s preklúziou práva. V konaní, v ktorom prvoinštančný súd rozhodol napádaným rozsudkom sa podľa jeho názoru v odôvodnení rozhodnutia dostatočne nevysporiadali s dôvodom, pre ktorý neprihliadol na preklúziu práva i napriek tomu, že ju žalovaný namietal. Podľa bodu 30. napádaného rozhodnutia „Pokiaľ žalovaný namietal preklúziu uplatneného nároku, k tomu je potrebné uviesť, že k zániku práva preto, že sa v stanovenej lehote neuplatnilo, dochádza len v prípadoch uvedených v § 36 ods. 1 ZP. Patrí medzi ne aj neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 ZP, o ktorej však už v danom prípade bolo rozhodnuté právoplatným medzitémnym rozsudkom. Právo domáhať sa náhrady mzdy preklúzii nepodlieha.“. Takéto odôvodnenie označil za arbitrárne a poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR týkajúcu sa náležitostí odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

22. Žalovaný v rámci podaného odvolania ďalej namietal, že podľa bodu 34. napádaného rozsudku mal vyzvať žalobcu na nástup do práce počnúc dňom 14.01.2014. V období od 14.01.2014 do 17.05.2016 sa podľa prvoinštančného súdu jednalo o iné prekážky v práci na strane zamestnávateľa, a preto má podľa neho žalobca nárok na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP účinného ku dňu 14.01.2014. Z titulu prekážok na strane zamestnávateľa súd prvej inštancie priznal za toto obdobie žalobcovi náhradu mzdy vo výške jeho priemerného mesačného zárobku v sume 21.375,75 eur. Uviedol, že dôvodom, pre ktorý nevyzval žalobcu na nastúpenie do práce bolo, že sa domáhal nápravy pochybenia súdov, ktoré v medzitýmnom rozsudku č. k. 18C/118/2009 zo dňa 04.05.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9Co/36/2012 zo dňa 14.11.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.01.2014, neprihliadli na preklúziu práva, pričom im táto povinnosť vyplýva z úradnej moci.

Vo svojom dovolaní poukázal na to, že súdy obidvoch stupňov neprihliadli na preklúziu práva, čím popreli účel a význam znenia ust. § 77 ZP v spojení s ust. § 36 ZP. V dovolaní uviedol chronologický právny a skutkový stav, v ktorom dospel k záveru, že právo žalobcu bolo už v dobe, kedy si ho uplatnil na súde po prvý raz, prostredníctvom žaloby zo dňa 29.05.2009, ktorá bola Okresnému súdu Bratislava II doručená 05.02.2014 postihnuté zánikom práva. Uznesením senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 183/2014 zo dňa 23.04.2016 najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol ako procesné neprípustné bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. K preklúzii práva sa nevyjadril. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že účelom využitia mimoriadnych opravných prostriedkov v predmetnom konaní bola snaha domôcť sa ochrany svojich práv, ktoré mu zákon priznáva. Na tomto základe pokladal za nespravodlivé priznať žalobcovi náhradu mzdy za toto obdobie. Po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým jeho dovolanie odmietol, vyzval listom zo dňa 17.05.2016 žalobcu na nastúpenie do práce. Žalobca mu prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámil objektívnu nemožnosť nastúpiť do práce, z dôvodu, že je dlhodobo zamestnaný u svojho nového zamestnávateľa, v spoločnosti AVE SK odpadové hospodárstvo, s. r. o.. Považoval tak za zrejmé, že aj keby vyzval žalobcu na nastúpenie do práce v čase nadobudnutia právoplatnosti medzitýmneho rozsudku, žalobca by nemohol do práce nastúpiť, a to z dôvodu, že bol dlhodobo zamestnaný u nového zamestnávateľa. Tak ako uviedol žalobca, ide o objektívnu nemožnosť zamestnanca nastúpiť do práce. Aj z tohto dôvodu podľa jeho názoru nie je možné priznať žalobcovi náhradu mzdy z titulu prekážok na strane zamestnávateľa. Pripomenul, že žalobca sa v súdnom konaní domáhal náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 77 ZP a nie z titulu prekážok v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 2 ZP. Aj na tomto základe mal za to, že žalobcovi náhrada mzdy z titulu prekážok na strane zamestnávateľa nepriнадлеží, a zakladá odvolací dôvod voči napádanému rozhodnutiu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Vyjadril názor, že žalobcovi by mohla prináležať, keby sa náhrady mzdy z tohto titulu domáhal.

Podľa jeho názoru nevyzvanie žalobcu na nastúpenie do práce v období, kedy sa domáhal nápravy pochybenia súdov a v období, v ktorom najvyšší súd rozhodoval o dovolaní nezakladá prekážku v práci na strane zamestnávateľa podľa § 143 ods. 3 ZP, navyše keď žalobca dosahoval od roku 2011 vyšší priemerný zárobok u nového zamestnávateľa v porovnaní so zárobkom, ktorý dosahoval u neho. V ďalších rokoch žalobca dosahoval podstatne vyšší priemerný zárobok. Mal za to, že v prípade neprihliadnutia na preklúziu práva prvoinštančný súd správne v napádanom rozsudku žalobcovi priznal náhradu mzdy za obdobie 12 mesiacov a znížil náhradu mzdy priznanú žalobcovi za obdobie presahujúce 12 mesiacov. Za obdobie od 01.04.2010 do 31.12.2010 priznal žalobcovi zníženú náhradu mzdy vo výške rozdielu medzi priemerným mesačným zárobkom dosahovaným u neho a priemerným zárobkom dosahovaným u nového zamestnávateľa. Podľa názoru žalovaného nemôže žalobcovi vzniknúť nárok na náhradu mzdy z titulu prekážok na strane zamestnávateľa v prípade, ak je žalobca zamestnaný u iného zamestnávateľa. V takomto prípade prichádza k duplicite zamestnaneckého pomeru a k duplicite vyplácania mzdy. Žalobu žiadal zamietnuť v celom rozsahu a v takom prípade mu priznať plný nárok na náhradu trov konania, prípadne zmeniť tak, že mu bude uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.376,97 eur a žaloba bude zamietnutá len vo zvyšku oproti tejto sume a žiadnej zo strán nepriznať právo na náhradu trov konania.

23. Žalobca v rámci odvolacej repliky na odvolanie žalovaného realizovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 01.10.2019 zotrval na všetkých svojich písomných vyjadreniach a ústnych prednesoch. K údajnej preklúzii jeho práva domáhať sa určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru uviedol, že o tom, či bol alebo nebol pracovný pomer platne skončený, rozhodovali tri súdy - prvoinštančný, odvolací a dovolací, ktorými bolo

jednoznačne a právoplatne ustálené, že skončenie jeho pracovného pomeru bolo neplatné. Uvedenú otázku označil za definitívne a právoplatne rozhodnutú, že jeho pracovný pomer bol skončený neplatne. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie v preskúvanom rozhodnutí správne vychádzal z toho, že jeho pracovný pomer bol skončený neplatne, preto v zmysle vtedy platných a účinných ustanovení ZP nároky posúdil a rozhodol o dĺžke a výške nároku na náhradu mzdy. Keďže rozhodnutie o priznaní konkrétnej dĺžky náhrady mzdy nad 12 mesiacov bolo na úvahe súdu prvej inštancie, tak priznané obdobie nerozporoval a odvolaním napadol len nepriznanie náhrady trov konania. V konaní vysvetlil, prečo žiadal priznať náhradu mzdy za dlhšie obdobie ako obdobie jedného roka. Uviedol viaceré relevantné dôvody k tomu, aby súd prvej inštancie priznal náhradu mzdy aj za nasledujúce obdobie, a to až do doručenia výzvy žalovaného zo dňa 17. 5. 2016 týkajúcej sa žiadosti o nastúpenie do práce. Poukázal na skutočnosť, že náhrada mzdy podľa ust. § 79 ods. 2 ZP je svojou povahou sankciou voči žalovanému ako zamestnávateľovi za to, že neplní svoju zákonnú povinnosť prideľovať mu ako zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy a zároveň má toto ustanovenie vo vzťahu k nemu ako zamestnancovi žalovaného satisfakčnú povahu za neplatne skončený pracovný pomer. Mal za to, že táto náhrada mzdy teda nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú bol aj schopný a ochotný vykonávať, ale má charakter satisfakcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom. Zamestnancovi po dobu, po ktorú mu zamestnávateľ neprideľuje prácu podľa pracovnej zmluvy, patrí náhrady mzdy vo výške priemerného zárobku. Podľa názoru žalobcu ho mal žalovaný vyzvať na nastúpenie do práce po potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave už v roku 2013 a nie až po vydaní Uznesenia Najvyššieho súdu v roku 2016, dôvodiac, že potvrdzujúcim rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, čo mal žalovaný rešpektovať, hoci mu nikto neupieral možnosť podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Keďže ho žalovaný nevyzval na nástup do práce po právoplatnosti rozhodnutia, ale až s odstupom takmer troch rokov, závažne tým podľa neho porušil pracovnú zmluvu. Žalobca žiadal, aby aj túto skutočnosť vzal do úvahy súd rozhodujúci o určovaní náhrady mzdy nad 12 mesiacov, majúc za to že len žalovaný svojím prístupom a využívaním opravných prostriedkov a snahou odďaľovať vyriešenie situácie s ním dosiahol stav, kedy sa vec na súde rieši už 7 rokov. Spor mohol byť podľa neho zmierlivo vyriešený podstatne skôr. Pripomenul, že pracovnoprávny vzťah je sporom so slabšou zmluvnou stranou - zamestnancom, ktorý má vždy slabšie postavenie. Nesúhlasil, že vyplatením náhrady mzdy zo strany žalovaného, ktorý neplatne skončil pracovný pomer, by malo dôjsť k jeho bezdôvodnému obohateniu. Práve naopak, konajúci súd mal podľa neho povinnosť po právoplatnom rozhodnutí o tom, že pracovný pomer bol skončený neplatne, starostlivo posúdiť obdobie, za ktoré mu prizná náhradu mzdy ako satisfakciu za neplatné skončenie pracovného pomeru. Vyjadril názor, že v žiadnom prípade neboli práva žalovaného porušené a neboli porušené ani jeho práva na spravodlivý proces. Pokiaľ žalovaný hypoteticky uvažuje o tom, že by nemohol ani skôr nastúpiť do pracovného pomeru, ak by ho k tomu žalovaný vyzval, tak k tejto hypotetickej úvahe sa nevyjadril, keď za relevantné označil to, že pracovný pomer bol skončený neplatne, o čom mal žalovaný vedomosť a napriek tomu ho nevyzval, resp. mu neumožnil nastúpiť do práce a plniť si tak svoje pracovné povinnosti. Žalovaný v čase podávania dovolania na Najvyšší súd SR si bol vedomý toho, že dovolanie smeruje voči právoplatným rozhodnutiam prvoinštančného a odvolacieho súdu, preto mal podľa jeho názor tieto právoplatné rozhodnutia rešpektovať. Považoval za spravodlivé priznať mu náhradu mzdy za obdobie po výzvu žalovaného na nastúpenie do práce, keď podľa neho nejde o žiadnu duplicitu, pretože priznaná náhrada mzdy má povahu satisfakcie pre zamestnanca, s ktorým zamestnanec neplatne skončil pracovný pomer. Na základe uvedených skutočností preto považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne vo vzťahu k tretiemu výroku (vo výroku o náhrade trov konania) a navrhol, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobca má právo voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov konania v plnom rozsahu vo vzťahu ku konaniu posudzujúcemu určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a súčasne v plnom rozsahu z prisúdenej sumy 26.752,73 eur, prípadne vec vo vzťahu k tretiemu výroku zrušiť a vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

24. Žalovaný v odvolacej duplike realizovanej písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 25.10.2019 trval na tom, že súdy v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy neprihľadli na preklúziu práva, na ktorú mali prihliadnúť ex offo, majúc za to, že pracovný pomer so žalobcom bol skončený uplynutím výpovednej doby a nárok žalobcu domáhať sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru zanikol zo zákona, uplynutím dvojmesačnej prekluzívnej lehoty. Rozhodnutie, v ktorom súd neprihľadne na preklúziu práva ex offo, označil za rozporné s platným právnym poriadkom, keď tým, že prvoinštančný súd napádaným rozsudkom priznal žalobcovi

z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru náhradu mzdy, priznal mu tak podľa jeho názoru neexistujúci nárok. Nevysporiadanie sa s právnou normou, ktorá sa má aplikovať na konkrétny prípad, zakladá podľa neho nedôvodnosť a arbitrárnosť rozhodnutia. Za dôvod, pre ktorý nevyzval žalobcu na nastúpenie do práce po právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v roku 2013, označil to, že sa domáhal nápravy pochybenia súdov a nie snahu oddialiť vyriešenie situácie so žalobcom. Účelom využitia mimoriadnych opravných prostriedkov bola jeho snaha domôcť sa ochrany svojich práv, ktoré mu zákon priznáva. Mal za to, že sankcia pre zamestnávateľa za neplatné skončenie pracovného pomeru so zamestnancom by nemala byť v neprimeranej úmere so satisfakciou priznanou zamestnancovi. Vyjadril názor, že priznanie náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov už nemá sankčný charakter, ale plní predovšetkým sociálnu funkciu, pričom žalobca dosahoval od roku 2011 vyšší priemerný zárobok u nového zamestnávateľa v porovnaní so zárobkom, ktorý dosahoval u neho a za výhodnejších podmienok. Nesúhlasil s názorom žalobcu, že rozhodnutie vo vzťahu k tretiemu výroku, ohľadom priznania náhrady trov konania je nesprávne, majúc za to, že žalobca nemal v spore plný úspech. Uviedol, že o plný úspech na strane žalobcu ide vtedy, ak sa výrok meritorneho rozhodnutia zhoduje s návrhom, ktorý žiada v petite žaloby, teda ak jeho žalobe súd vyhovie v plnom rozsahu.

25. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

26. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 CSP v napadnutom rozsahu v medziach odvolacích dôvodov oboch strán sporu a dospel k záveru, že odvolania oboch strán sporu sú dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v nimi napadnutom rozsahu zrušiť a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Žalobca podal odvolanie proti predloženému rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu jeho výroku, podľa ktorého súd prvej inštancie žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania, ktorý výrok súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP tým, že obe sporové strany mali v konaní čiastočný úspech aj neúspech. Žalobca v odvolaní proti tejto časti predloženého rozsudku súdu prvej inštancie namietal, že súd prvej inštancie vydal dňa 4.5.2011 medzitýmny rozsudok, sp. zn. 18C/118/2009-193, v ktorom určil neplatnosť skončenia jeho pracovného pomeru u žalovaného a určil, že jeho pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá. Na základe odvolania žalovaného rozhodol ďalej vo veci Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 14.11.2013 v spojení s opravným uznesením zo dňa 31.01.2014, sp. zn. 9Co/36/2012, tak, že potvrdil medzitýmne rozhodnutie prvoinštančného súdu. Na základe podania dovolania žalovaného vec posudzoval aj Najvyšší súd SR, ktorý uznesením, sp. zn. 5Cdo 183/2014 zo dňa 13.4.2016 dovolanie odmietol. Mal za to, že súdy tak odstránili medzi stranami sporu stav neistoty ohľadne trvania pracovného pomeru a rozhodli, že sa majú riadiť platnou pracovnou zmluvou ako aj príslušnými pracovno-právnymi predpismi. Nesúhlasil s rozhodnutím o náhrade trov konania a s konštatovaním súdu prvej inštancie, že obe sporové strany mali v konaní čiastočný úspech aj neúspech. Vyjadril názor, že mal plný úspech vo veci konania a rozhodovania pri určovaní neplatnosti skončenia pracovného pomeru, keďže súdy rozhodli podľa jeho žalobného návrhu a určili neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Vo vzťahu k priznaniu konkrétnej výšky mzdového nároku mal podľa neho súd prvej inštancie moderačné právo a mohol na základe uvádzaných argumentov rozhodnúť podľa vlastného uváženia o výške konkrétnej náhrady. S uvedenou odvolacou námietkou žalobcu sa odvolací súd stotožnil a vyhodnotil ju ako opodstatnenú, keď rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil, nakoľko neuviedol, akými právnymi úvahami sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania riadil a z akého dôvodu nezohľadnil, že predmetom sporu bolo určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného a určenie, že jeho pracovný pomer u žalovaného trvá a náhrada mzdy, pri rozhodovaní o ktorej súd prvej inštancie využil moderačné oprávnenie v zmysle ust. § 79 ods 2 ZP. Neuviedol právne úvahy, prečo pomer úspechu a neúspechu strán sporu v konaní posúdil ako rovnaký a nerozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu strán sporu k ich neúspechu v zmysle zásady čistého úspechu v konaní vychádzajúc z petitu žaloby a z nárokov, ktoré žalobca žalobou uplatnil. Vzhľadom na nedostatočnosť odôvodnenia tejto časti predloženého rozsudku súdu prvej inštancie je táto jeho napadnutá časť arbitrárna a odvolací súd nemôže preskúmať, či súd prvej inštancie nárok jednotlivých strán sporu na náhradu trov konania správne právne posúdil.

28. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného proti vyhovujúcej časti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume 26.752,73 eur

do troch dní od jeho právoplatnosti, odvolací súd najskôr vyhodnotil ako neopodstatnené odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa preklúzie nároku žalobcu na určenie neplatnosti skončenia jeho pracovného pomeru vzhľadom na právoplatnosť medzitimného rozsudku súdu prvej inštancie o tomto určení zo dňa 04.05.2011 č. k. 18C/118/2009-193 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14.11.2013 č. k. 9Co/36/2012-219 ku dňu 14.01.2014. Uvedený medzitimný rozsudok súdu prvej inštancie tak vo vzťahu k určeniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného a trvaní jeho pracovného pomeru aj vzhľadom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.04.2016 č. k. 5Cdo 183/2014-238, ktorým došlo k odmietnutiu dovolania žalovaného proti odvolaciemu rozhodnutiu, ktorým došlo k potvrdeniu vyššie uvedeného medzitimného rozsudku súdu prvej inštancie, tak tvorí prekážku res judicata (právoplatne rozhodnutej veci) v zmysle ust. § 230 CSP, podľa ktorého ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova, a to ani prejudiciálne. Výrok tohto právoplatného medzitimného rozsudku je tak subjektívne záväzný pre strany sporu (§ 228 ods. 1 CSP), pričom v zmysle § 226 CSP právoplatnosť rozsudku je jeho vlastnosť, ktorá spôsobuje jeho záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť. V danom prípade táto právoplatnosťou daná nezmeniteľnosť medzitimného rozsudku nebola zmenená ani po využití mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) žalovaným. Prostriedky procesnej obrany žalovaného v tomto smere týkajúce sa preklúzie uplatnenia nároku na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného tak nie je možné opätovne posudzovať a hodnotiť, pričom odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom a záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobou uplatnený nárok na náhradu mzdy ako nárok vyplývajúci z ust. § 79 ods. 1 veta druhá ZP, podľa § 77 ZP v spojení s § 36 ods. 1 ZP preklúzii nepodlieha.

29. Žalovaný v rámci podaného odvolania ďalej namietal, že podľa bodu 34. napádaného rozsudku mal vyzvať žalobcu na nástup do práce počnúc dňom 14.01.2014, keď v období od 14.01.2014 do 17.05.2016 (list žalovaného adresovaný žalobcovi na nástup do práce) sa podľa prvoinštančného súdu jednalo o iné prekážky v práci na strane zamestnávateľa, a preto má podľa neho žalobca nárok na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP účinného ku dňu 14.01.2014 za toto obdobie neobmedzene. Práve z titulu prekážok na strane zamestnávateľa súd prvej inštancie priznal za toto obdobie žalobcovi náhradu mzdy vo výške jeho priemerného mesačného zárobku v sume 21.375,75 eur, pričom však žalobca sa v súdnom konaní domáhal náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 77 ZP a nie z titulu prekážok v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 2 ZP. Aj na tomto základe mal za to, že žalobcovi náhrada mzdy z titulu prekážok na strane zamestnávateľa neprináleží, a zakladá odvolací dôvod voči napádanému rozhodnutiu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Túto odvolaciu námietku žalovaného vyhodnotil odvolací súd za opodstatnenú a dôvodnú.

30. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje.

31. Predmetom sporu a súdneho konania, ktoré predchádzalo vydaniu preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie, je určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného a z tohto neplatného skončenia jeho pracovného pomeru vyplývajúci nárok na náhradu mzdy. Nároky zamestnanca, s ktorým zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer, upravuje ust. § 77 ZP a nasledujúce. Medzi uvedené nároky ako dôsledok neplatného skončenia pracovného pomeru patrí v zmysle § 79 ods. 1 veta druhá a tretia ZP náhrada mzdy zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru, ktorej výšku je potom konajúci súd oprávnený na žiadosť zamestnávateľa v zmysle § 79 ods. 2 ZP moderovať. V konaní zistený skutkový stav a nárok žalobcu na náhradu mzdy ako časť predmetu preskúmaného súdneho konania, bolo potom potrebné právne posúdiť podľa vyššie uvedeného ustanovenia ako hmotnoprávnej normy na vec sa vzťahujúcej a nárok žalobcu uplatnený žalobou upravujúcej. Súd prvej inštancie sa preto pri právnom posudzovaní zisteného skutkového stavu v časti týkajúcej sa obdobia nasledujúceho po právoplatnosti medzitimného rozsudku vydaného vo veci (14.01.2014) do listu žalovaného zo dňa 17.05.2016, počas ktorého mal žalovaný podľa vysloveného právneho názoru súdu prvej inštancie vyzvať žalobcu na nástup do práce a ak tak neurobil, jedná sa o prekážky na strane zamestnávateľa s dôsledkom náhrady mzdy zamestnancovi podľa ust. § 142 ods. 3 ZP, ktoré nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru neupravuje, dopustil omylu spočívajúceho v subsumovaní tejto časti zisteného skutkového stavu pod nesprávnu hmotnoprávnu normu a jeho právne posúdenie

veci v tomto rozsahu je preto nesprávne. Vychádzajúc z predmetu sporu determinovaného opisom skutkových okolností žalobcom ako dominus litis (pán sporu) v žalobe povinnosťou súdu prvej inštancie bolo právne posúdiť, či aj za toto obdobie má žalobca nárok na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia jeho pracovného pomeru a ak áno, či žiadosť žalovaného ako zamestnávateľa podľa § 79 ods. 2 ZP o zníženie resp. nepriznanie náhrady mzdy za toto obdobie je alebo nie je opodstatnená a v akej miere.

32. V ďalšom sa odvolací súd stotožňuje s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozsudku a odkazuje naň (§ 387 ods. 2 CSP).

33. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v napadnutej časti o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie nesprávnym právnym posúdením časti uplatneného nároku na náhradu mzdy za obdobie od 14.01.2014 do 17.05.2016 nevykonal a nevyhodnotil dokazovanie k nároku žalobcu na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia jeho pracovného pomeru u žalovaného za toto obdobie a neposudzoval právne žiadosť žalovaného v zmysle ust. § 79 ods. 2 ZP za toto obdobie. Odôvodnenie jeho rozhodnutia o náhrade trov konania je pre odvolací súd nepreskúmateľné porušujúce právo strán sporu na spravodlivý súdny proces.

34. Podľa ust. § 391 ods. 2 CSP odvolací súd vrátil vec v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne vyhodnotiť vykonané dokazovanie vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia jeho pracovného pomeru, toto právne posúdiť za celé rozhodné obdobie podľa príslušných ustanovení ZP viažucich sa k nárokom zamestnanca v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru a opätovne rozhodnúť tak, aby odôvodnenie rozhodnutia vydaného vo veci bolo v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, a to aj pokiaľ ide o nové rozhodnutie o náhrade trov konania, ktoré bude musieť zohľadniť pomer úspechu a neúspechu strán sporu podľa celého predmetu konania v danej veci (§ 391 ods. 3 CSP).

35. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).